

Arrest

nr. 65 334 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 20 februari 2011 opnieuw het Rijk binnen en dienden op 23 februari 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 20 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen inzake N. S. en Z. S. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer N. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë en bent u Servisch staatsburger. Uw echtgenote S. Z. (O.V. 5.620.621) was tijdens het conflict in de Preshevë-vallei in 2000-2001 getuige van de moord op haar oom. Sindsdien heeft ze last van een depressie en neemt ze medicatie. In de nacht van 26 december 2008 viel de Servische gendarmerie in verschillende huizen in uw wijk binnen en werden vijf vrienden van u gearresteerd. Een andere buurman van u, Arben Maliqi (bijnaam Bozhuri 50) die voor de Serviërs als spion werkte was hier volgens u voor verantwoordelijk. U

was op dat moment met uw echtgenote in Prishtinë, Kosovo maar werd op de hoogte gebracht door uw vader die u aanraade in Kosovo te blijven. Uw echtgenote keerde een week later terug naar Preshevë. U verbleef gedurende een jaar in Prishtinë bij een oom en ging slechts af en toe naar Preshevë om uw familie te bezoeken. U besloot Zuid-Servië te verlaten en reisde met uw echtgenote naar België waar u op 17 maart 2010 asiel aanvroeg. U besloot uiteindelijk vrijwillig met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terug te keren naar Preshevë nadat u van uw familie gehoord had dat de situatie er beter was en dat Europese ambassadeurs verzekerd hadden dat de gearresteerden vrijgelaten zouden worden. Na uw terugkomst in Servië verbleef u voornamelijk in Prishtinë, Kosovo. U voelde zich niet veilig in Servië en had schrik dat Arben u ook zou aangeven bij de Servische autoriteiten. Nadat de gearresteerden van 26 december 2008 in januari 2011 onterecht veroordeeld werden tot 101 jaar gevangenisstraf besloot u Servië opnieuw te verlaten en reisde u samen met uw gezin terug naar België, waar u op 23 februari 2011 voor de tweede maal asiel aanvroeg. U wenst niet naar Servië terug te keren uit schrik dat ook u ten onrechte gearresteerd wordt door de Servische gendarmerie en in de hoop uw echtgenote te kunnen laten genezen van haar depressie. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, uitgereikt op 16 juni 2009 te Vranje; en uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 15 april 2009 te Preshevë.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er enkele flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag (op de Dienst Vreemdelingenzaken) enerzijds, en uw verklaringen (op het Commissariaat-generaal) in het kader van uw tweede asielaanvraag anderzijds. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader u telefonisch aanraade niet terug naar Preshevë te keren aangezien de Servische gendarmerie in de nacht van 26 december 2008 ook in uw huis een huiszoeking had gedaan. U voegde hier destijds aan toe dat uw ouders de advocaat van de tien gearresteerden contacteerden. Hij gaf hen de raad dat u best uit Servië kon wegblijven aangezien uw leven in gevaar was (CGVS-vragenlijst 1e AA, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal echter verklaarde u evenwel uitdrukkelijk dat er nooit een huiszoeking bij u thuis plaatsvond. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u expliciet dat u zoiets nooit gezegd had en herhaalde u nogmaals dat de gendarmerie nooit een huiszoeking bij u thuis verrichte (CGVS, p. 12). U verklaarde op het Commissariaat-generaal voorts dat uw ouders nooit contact opnamen met de advocaat van de gearresteerden maar dat het de vaders van de gearresteerden waren die hadden gezegd dat het voor de jongeren niet veilig was om in Preshevë te blijven (CGVS, p. 12). Bovenstaande bevindingen zetten uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u uw vrees om, net als de tien Albanen die werden gearresteerd in december 2008, te worden gearresteerd door de Servische gendarmerie (CGVS, p. 11, 15) niet aannemelijk gemaakt heeft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de tien Servische burgers van etnisch Albanese herkomst werden gearresteerd wegens de verdenking van misdrijven, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit deelnam aan de oorlog in Kosovo, dat u evenmin betrokken was bij het UCPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit, Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc), noch als strijder noch als burger, en vermeldde u dat u nooit illegale wapens bezat (CGVS, p. 9). U voegde hier expliciet aan toe dat u nooit problemen met de Servische autoriteiten had, noch voor noch na de gebeurtenissen van december 2008 (CGVS, p. 9, 15). Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat er geen overeenkomst kan worden geconstateerd tussen de arrestaties en uw persoonlijke situatie waardoor u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een gelijkaardig lot zou dreigen. U had hiertoe overigens geen enkele aanwijzing (CGVS, p. 10 e.v.).

Voorts gaf u aan Zuid-Servië te hebben verlaten in de hoop dat uw echtgenote in België kan genezen van haar depressie waaraan ze ten gevolge van de dood van haar oom lijdt (CGVS, p. 4, 12-14). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat het overlijden van haar oom een ongeluk was, dat hij het slachtoffer was van lukrake schoten en dat hij geen banden had met het UCPMB (CGVS echtgenote, p. 3). Uit uw beider verklaringen blijkt dat uw echtgenote in Servië in behandeling was en medicatie kreeg voorgeschreven, met welke ze zich beter voelde (CGVS, p. 12, 13; CGVS echtgenote, p. 5). Bovendien blijkt dat uw echtgenote in België dezelfde medicatie kreeg voorgeschreven – zij het in een hogere dosis

– en dat zij zich ook hiermee, net zoals in Servië, beter voelt (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 6). Bijgevolg hebben jullie geenszins aannemelijk gemaakt waarom uw echtgenote voor de behandeling van haar depressie niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten terecht zou kunnen, temeer daar ze zowel voor als na haar eerste asielaanvraag in Servië medisch behandeld werd (CGVS echtgenote, p. 4-6).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen aangezien ze louter uw identiteit en uw nationaliteit staven, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Z. S. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Preshevë en bent u Servisch staatsburger. Tijdens het conflict in de Preshevë-vallei in 2000-2001 was u getuige van de moord op uw oom. Sindsdien bent u vaak ongerust, heeft u hoofdpijn, slaapt u moeilijk en neemt u medicatie. Op 26 december 2008 was u samen met uw echtgenoot S. N. (O.V. 5.620.621) in Prishtinë (Kosovo) toen jullie van zijn familie hoorden dat er negen Albanezen uit jullie wijk in Preshevë waren gearresteerd door de Servische gendarmerie. Uzelf keerde terug naar Preshevë maar uw echtgenoot bleef in Prishtinë en kwam slechts af en toe naar Preshevë om de familie te bezoeken. Jullie besloten Zuid-Servië te verlaten en reisden naar België waar jullie op 17 maart 2010 asiel aanvroegen. Jullie besloten uiteindelijk vrijwillig met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terug naar Servië te keren. Na jullie terugkomst in Preshevë verbleef uw echtgenoot voornamelijk in Prishtinë. Na een jaar besloten jullie Zuid-Servië opnieuw te verlaten en reisden jullie terug naar België, waar jullie op 23 februari 2011 voor de tweede maal asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, uitgereikt op 27 januari 2010 te Vranje, evenals het Servisch paspoort van uw dochter M., uitgereikt op 1 februari 2010 te Vranje; uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 28 januari 2010 te Preshevë; een attest van het UCPMB i.v.m. het overlijden van uw oom in 2001 en het verzoek tot verblijf van diens echtgenote in Frankrijk; een overlijdensbericht van uw oom (van het UCPMB); en een Servisch medisch attest waaruit blijkt dat u aan een depressie lijdt, uitgereikt op 30 december 2010 te Preshevë.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot S. N. werden uiteengezet (CGVS, p. 4). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[De beslissing inzake N. S. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. De identiteitsdocumenten van u en uw dochter staven immers louter jullie identiteit en nationaliteit, waaraan niet getwijfeld wordt. De attesten van het UCPMB spreken zich uit over het overlijden van uw oom, dat op zich door mij niet wordt betwist. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de behandeling van uw psycho-medische problemen niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet en van artikel 14 EVRM en in een tweede middel de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, *“van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet”* en van de *“materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur”*. Verzoekers menen dat de spoedbehandeling van alle Servische asielzoekers *“een discriminatie op basis van hun nationaliteit”* uitmaakt. *“Daar waar het CGVS steeds meedeelt dat deze discriminatie te wijten is aan de opvangcrisis, menen verzoekers dat die crisis losstaat van de asielprocedure en geen steun vindt in het asielrecht”*. Verzoekers menen dat een interpretatie van *“artikel 52/2 §2 3° van de Vreemdelingenwet die een dergelijke discriminatie zou toelaten een schending is van artikel 14 EVRM”*.

2.3. Daargelaten dat de verwerende partij meent te kunnen vaststellen dat de verzoekende partijen blijkbaar meer belang hechten *“aan de (duur van de) asielprocedure op zich dan aan de adequate behandeling van hun vraag om bescherming”* en zij *“niet spoedig een beslissing wensen te ontvangen als antwoord op hun asielaanvraag, maar dat zij eerder het voordeel wensen van een lange asielprocedure”*, dient te worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werden hun dossiers niet met spoed behandeld omwille van een interne instructie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, doch wel omwille van een, zoals in artikel 52/2, §2, 3° lid van de vreemdelingenwet bepaald, instructie door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoekers werden op het CGVS gehoord en kregen tijdens het interview de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten waarbij ze nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Albanese taal machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verzoekers tonen nergens aan dat hun asielaanvragen niet individueel behandeld werden, zij niet de kans kregen hun argumenten voor te brengen, noch dat zij werden benadeeld door het nemen van de beslissingen binnen een korte (in casu bij de wet voorziene) termijn. Dat de commissaris-generaal het individuele onderzoek van de asielaanvraag niet zorgvuldig heeft gevoerd, kan derhalve niet worden weerhouden, laat staan dat verzoekers gediscrimineerd werden omwille van hun nationaliteit. Verzoekers tonen dan ook geen schending aan van artikel 14 EVRM.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers tevens de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten en de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt te vreezen gearresteerd te worden in Servië omwille van zijn Albanese origine. Hij verwijst naar de huiszoekingen die op 26 december 2008 plaatsvonden waarbij vijf van zijn vrienden zijn gearresteerd en later veroordeeld. Verzoekster beroept zich op de asielmotieven van haar echtgenoot en haar medische toestand.

3.2. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

3.3. Inzake de huiszoeking merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de feiten verkeerd heeft ingeschat nu uit de vragenlijst van verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag duidelijk blijkt dat hij verklaard had *"mijn ouders gaven me de raad niet terug te keren naar huis want de rijkswacht had een huiszoeking gedaan in het huis van mijn ouders"* (vragenlijst S.N. 1ste asielaanvraag 16/3/2010 p. 2). Dit is dan ook niet strijdig met zijn verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag.

3.4. Daargelaten of door verzoekers vader rechtstreeks contact werd genomen met de advocaat van de gearresteerden of via de vaders van de gearresteerden en deze meende dat verzoeker diende te vertrekken omdat zijn leven in gevaar was, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen problemen aantoont met de Servische autoriteiten. Daarbij is verzoeker onbekend met deze vijf gearresteerden terwijl indien deze mannen in de buurt woonden en verzoeker van jongs af aan met hen bevriend was, minstens kan verwacht worden dat verzoeker deze personen bij naam kent alsook hun echtgenotes en families. Verzoeker verklaarde dat hij niet één van hun vrouwen bij naam kende (CGVS-verhoor N.S. 2de asielaanvraag p. 8) en verzoekster geeft toe geen contact met hen te hebben *"Ik weet dat vijf van de negen burens van ons waren, maar ik kende ze niet persoonlijk. (...) Ik kende ze (de vrouwen van de vijf mannen) van zien, maar we hadden geen contact met hen"* (CGVS-verhoor 2de asielaanvraag Z.S. p. 4). Verzoeker toont dan ook geen band aan met deze vijf gearresteerden, noch maakt hij aannemelijk dat hij naar aanleiding van deze arrestaties, persoonlijk gevisieerd werd. Verzoeker heeft daarbij zelf bevestigd nooit problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten, dat deze nooit naar hem op zoek zijn geweest en dat ze nooit een huiszoeking hebben uitgevoerd (CGVS-verhoor 2de asielaanvraag N.S. p. 11).

3.5. Verzoekers herhalen verder bepaalde stukken uit het gehoorverslag van verzoeker en citeren tevens bepaalde passages uit rapporten van het UK Home Office (Country of Origin Information Document, 1 maart 2010) en Human Rights Watch (Hostages of Tension, oktober 2008). Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. Daargelaten dat gelet op artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de behandeling van haar depressie niet terecht kan bij de Servische gezondheidsdiensten omwille van redenen die verband houden met het vluchtelingenverdrag. Immers uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zowel voor als na haar eerste asielaanvraag in Servië adequate medische verzorging genoot. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift.

4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK